

[Indenrigsministeren.]

rådsforeninger havde årsmøde, ved hvilken lejlighed jeg fandt anledning til at omtale forslaget, netop fordi formanden for sognerådsforeningerne stod op og talte om det kommunale selvstyre, som jeg er enig med sognerådsforeningerne i bør bevares. Derfor spurgte jeg, hvilken interesse det havde, om man gennem en sådan ændring styrkede det kommunale selvstyre, og på selve sognerådsforeningernes møde svarede Godtfred Knudsen, at det selvfølgelig havde deres interesse, men man måtte dog tænke over det, og muligvis måtte man indstøtte en begrænsning. Dette meddelte Godtfred Knudsen mig i det brev, som jeg tilstillede udvalget.

Jeg vil dog også gerne gøre opmærksom på, at jeg under samrådet med udvalget den 6. december rejste spørgsmålet om ligningsforholdet og amterne og kommunerne, og jeg vil også minde det ærede medlem hr. H. C. Toft om, at vi havde en, jeg vil ikke sige lang, men relativt lang diskussion i udvalget om dette bl. a. på foranledning af det ærede medlems partifælle, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup). Vi drøftede dette spørgsmål, partierne gav udtryk for deres syn på det, og udvalgets formand, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, konkluderede og sagde, at han gik ud fra, at ministeren nu havde fået en opfattelse af, hvad der var flertal for i udvalget, og så ville fremsætte sine ændringsforslag. Derefter fremsatte jeg ændringsforslagene på grundlag af den diskussion, der havde fundet sted i udvalget og ved første behandling, samt den diskussion, der, måske i lidt mindre omfang, havde fundet sted på sognerådsforeningernes møde.

Jeg er overbevist om, at både det ærede medlem hr. H. C. Toft og det ærede medlem hr. Thisted Knudsen i princippet er enig med os — i princippet; jeg kan blot henvise til det ærede medlem hr. Thisted Knudsens udtalelser ved første behandling; der er ingen grund til her fra talerstolen at citere dem, enhver kan jo læse dem i Folketings-tidende. Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen har talt om, at man nu havde smidt — jeg tror, det var det udtryk, det ærede medlem brugte — et fremmedlegeme ind i hele teknikken vedrørende kommunernes ligningsforhold. Ja men ærede medlem,

det er ikke noget fremmedlegeme, det er et legeme, der allerede eksisterer og har virket. Det er en institution, som er vedtaget her i tinget — et fremmedlegeme, som det ærede medlem kalder det, hvortil medlemmerne indstilles af de kommunale organisationer, og som efter min opfattelse har virket på en yderst tilfredsstillende måde i det år, det har fungeret. Som jeg nævnte ved første behandling, har der været indbragt, jeg tror 16 sager, og der har i udvalgets eller, som det dengang hed, ankenævnets arbejde været enighed blandt de repræsentanter, der er valgt dertil.

Det ærede medlem siger, at jeg burde være gået til de kommunale organisationer. Jeg vil gerne understrege — og jeg synes, det skal siges så stærkt som muligt ved denne behandling — at med hensyn til grundlaget for ændringsforslagene er flertallet og jeg fuldstændig enige med sognerådsforeningerne, ærede medlem, fuldstændig enige med dem og deres formand, som har behandlet lovforslaget på et møde i foreningernes bestyrelse. Det vil sige, at jeg er enig med 1.300 af vore kommuner. Mon det ikke er det, der piner de ærede medlemmer lidt?

Den omtalte henvendelse fra Godtfred Knudsen kan ikke betragtes som en privat henvendelse, som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen siger. Den var et svar på mit spørgsmål på sognerådsforeningernes møde, og derfor følte jeg mig forpligtet til at sende den videre til udvalget. Ved et senere samråd med udvalget oplyste jeg, at Godtfred Knudsen var blevet betænkelig ved den begrænsning på $\frac{1}{10}$, som han havde ønsket i sin første skrivelse. Derefter kom den sidste skrivelse fra sognerådsforeningerne, efter at de havde haft møde, hvori de gik op til en begrænsning på $\frac{1}{4}$, og så fremsatte jeg mine ændringsforslag.

Det er rigtigt, at det var Godtfred Knudsens opfattelse i første omgang, at $\frac{1}{10}$ skulle være maksimum for ændringer op eller ned. Jeg havde fundet frem til 6 promille, og det kunne vi have diskuteret. Min argumentation var, at når vi fastsatte grænsen til 6 promille, fik vi færrest sager i dispensationsnævnet, som det nu skal hedde. Det var for mig ikke noget helligt tal, men det ville altså give de færreste sager, og det må trods alt være det, vi